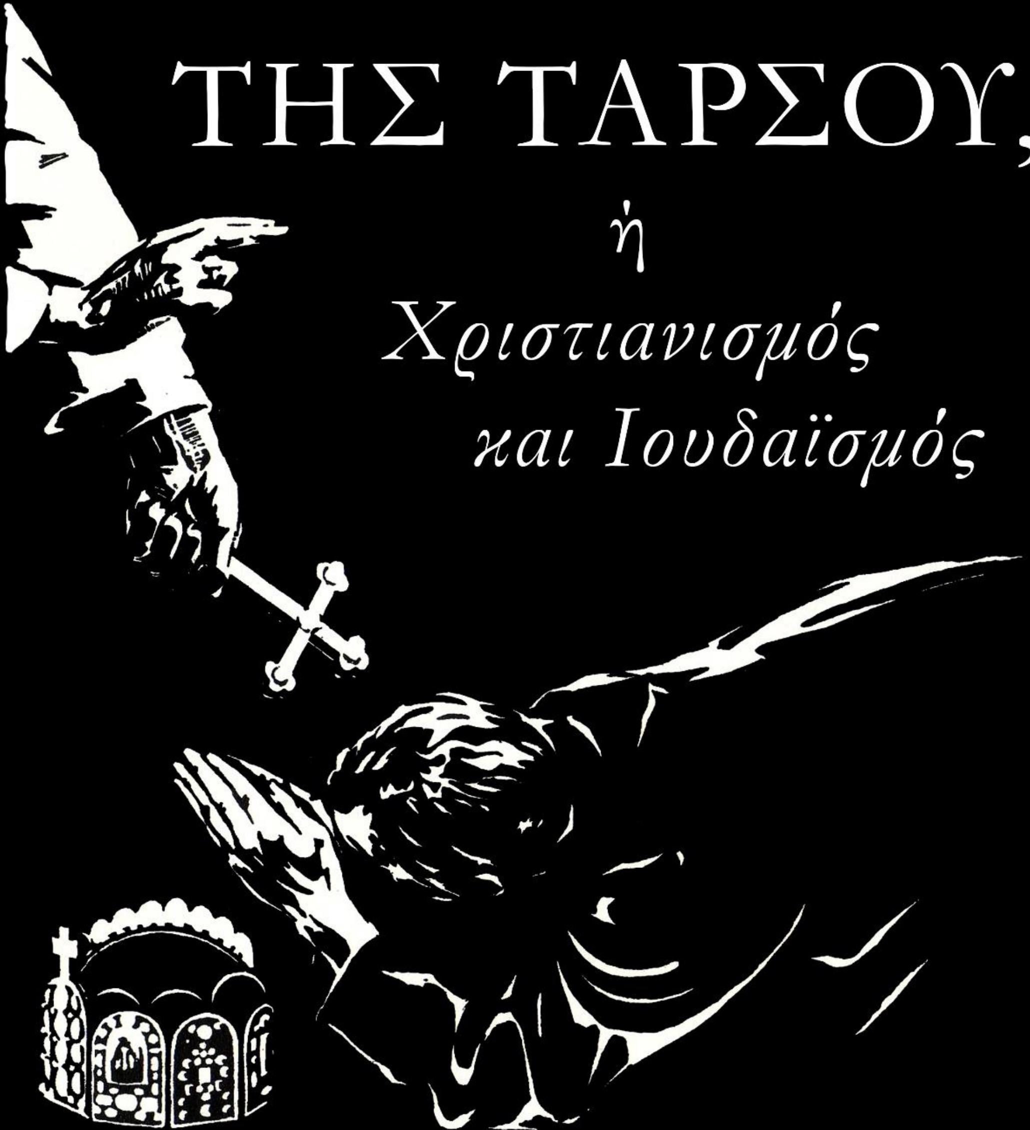
Σάβιτρι Ντέβι

ΠΑΥΛΟΣ ΤΗΣ ΤΑΡΣΟΥ,

ή

Χριστιανισμός και Ιουδαϊσμός

2η έκδοση στα Ελληνικά

Τίτλος πρωτοτύπου:
Paul de Tarse, ou christianisme et juiverie

Το συγκεκριμένο φυλλάδιο της Σάβιτρι Ντέβι εκδόθηκε το 1958, στην πόλη Καλκούτα της Ινδίας, ταυτόχρονα με τα έργα της *«Η Αστραπή και ο Ήλιος»* και *«Προσκύνημα»*. Το εξώφυλλο της παρούσας έκδοσης βασίζεται σε μια δημιουργία του Εθνικοσοσιαλιστή καλλιτέχνη Βέρνερ Γκράουλ (ᛉ1905-1984ᛦ).

Μετάφραση - Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Παύλος της Ταρσού,

ή

Χριστιανισμός και Ιουδαϊσμός

Σάβιτρι Ντέβι

Kukneion Asma

Σάβιτρι Ντέβι

Kukneion Asma

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

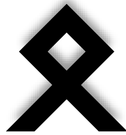
Kukneion Asma

Παύλος της Ταρσού,

ή

Χριστιανισμός και Ιουδαϊσμός

Kukneion Asma

Αν υπάρχει ένα γεγονός που να εντυπωσιάζει πάντα όλους όσους μελετούν σοβαρά την ιστορία του χριστιανισμού, αυτό είναι η σχεδόν πλήρης απουσία τεκμηρίων σχετικά με τον Ιησού Χριστό, τον άνδρα του οποίου το όνομα φέρει η μεγάλη, διεθνής θρησκεία. Τον γνωρίζουμε μόνο μέσω των όσων μας έχουν πει τα Ευαγγέλια, που, πρακτικά, δεν μας λένε τίποτα, διότι αυτές οι ποικίλες αναφορές, αν και φλύαρες στην περιγραφή των θαυματουργικών γεγονότων, δεν δίνουν καμία πληροφορία για τον ίδιο, και πιο συγκεκριμένα, για την καταγωγή του. Α, ξέχασα. Έχουμε στα τέσσερα «κανονικά» Ευαγγέλια μια μακρά γενεαλογία που ξεκινάει από τον Ιωσήφ, τον σύζυγο της μητέρας του Ιησού, και καταλήγει στον Αδάμ! Μα πάντοτε, με βρίσκω να αναρωτιέμαι το εξής: Γιατί να μας ενδιαφέρει εμάς αυτό, από τη στιγμή που σε ένα άλλο σημείο μας διευκρινίζεται ρητά ότι ο Ιωσήφ δεν είχε καμία σχέση με τη γέννηση του παιδιού; Ένα από τα αναρίθμητα «απόκρυφα» Ευαγγέλια – που έχουν απορριφθεί από την Εκκλησία – αποδίδει την πατρότητα του Ιησού σε

έναν Ρωμαίο στρατιώτη που, διακεκριμένος για τη γενναιότητά του, ονομαζόταν «Πάνθηρας». Αυτό το Ευαγγέλιο αναφέρεται από τον Χέκελ σε μία από τις έρευνές του σχετικά με τον πρώιμο χριστιανισμό. Ωστόσο, η αποδοχή αυτής της άποψης δεν επιλύει, σε απόλυτο βαθμό, αυτό το πολύ σημαντικό ζήτημα της καταγωγής του Χριστού, από τη στιγμή που δεν μας λέει ποια ακριβώς ήταν η Μαρία, η μητέρα του. Ένα από τα τέσσερα «κανονικά» Ευαγγέλια μας λέει ότι ήταν κόρη του Ιωακείμ και της Άννας, παρόλο που η τελευταία είχε ήδη περάσει το ηλικιακό όριο της μητρότητας· με άλλα λόγια, η ίδια είχε γεννηθεί με θαυματουργό τρόπο – ή, πολύ απλά, ήταν ένα παιδί που είχε υιοθετηθεί από την Άννα και τον Ιωακείμ στα γεράματά τους – κάτι που, όμως, δεν ξεκαθαρίζει τα πράγματα.

Υπάρχει, ωστόσο, κάτι πολύ πιο ανησυχητικό. Προσφάτως, ήρθαν στην επιφάνεια τα αρχεία ενός σημαντικού μοναστηριού της σέκτας των Εσσαίων, που βρίσκεται τριάντα, μόλις, χιλιόμετρα μακριά από την Ιερουσαλήμ. Αυτά τα αρχεία αφορούν την περίοδο από την αρχή του πρώτου αιώνα *προ* Χριστού, μέχρι και το δεύτερο μισό του πρώτου αιώνα *μετά* από εκείνον. Είχε ήδη γίνει λόγος, *εβδομήντα χρόνια πριν από εκείνον*, για έναν σπουδαίο Μυημένο ή Πνευματικό Διδάσκαλο, τον «Διδάσκαλο της Δικαιοσύνης», του οποίου η επιστροφή αναμένεται. Στα χειρόγραφα αυτών των ασκητικών,

και κατ' εξοχήν θρησκευτικών, ανθρώπων – οι οποίοι κανονικά θα έπρεπε να δείξουν ενδιαφέρον για τέτοια γεγονότα – *δεν λέγεται ούτε μία λέξη* για την ιδιαίτερα περίεργη σταδιοδρομία του Ιησού, για τις αναρίθμητες θαυματουργές θεραπείες του, για τις διδασκαλίες του, για τη δίκη και σταύρωσή του (που σύμφωνα με τα Ευαγγέλια συνοδεύεται από εντυπωσιακά γεγονότα, όπως έναν σεισμό, το σκοτείνιασμα του απογευματινού ουρανού για τρεις ώρες και το σκίσιμο του καταπετάσματος ενός ναού στα δύο) – πράγματα, δηλαδή, που τόσο λαμπρά περιγράφουν τα «κανονικά» Ευαγγέλια – παρόλο που εκείνος βρέθηκε ανάμεσα στον λαό της Παλαιστίνης για τρία ολόκληρα χρόνια. Σύμφωνα, λοιπόν, με αυτά τα «Χειρόγραφα της Νεκρής Θάλασσας» – προτείνω σε όποιον ενδιαφέρεται γι' αυτό το ζήτημα να διαβάσει τη μελέτη που έχει δημοσιευθεί από τον Τζον Αλέγκρο στην αγγλική γλώσσα – φαίνεται ότι είτε ο Ιησούς δεν προξένησε κανένα ενδιαφέρον στους θρησκευτικούς νόες της εποχής του, που, στην προκειμένη περίπτωση, υποτίθεται ότι είναι οι μανιώδεις για σοφία και καλά ενημερωμένοι ασκητικοί του μοναστηριού, είτε… πολύ απλά, δεν υπήρξε ποτέ! Όσο ανησυχητικό κι αν είναι αυτό, μετά από αυτές τις πρόσφατες ανακαλύψεις, τα συγκεκριμένα ευρήματα θα πρέπει να τοποθετηθούν σε κοινή θέα, και πιο συγκεκριμένα, μπροστά στη θέα των χριστιανών.

Ωστόσο, εις ό,τι αφορά τη χριστιανική Εκκλησία, τον χριστιανισμό ως ιστορικό φαινόμενο και τον ρόλο που ο χριστιανισμός παίζει στη Δύση και στον κόσμο, αυτό το ζήτημα δείχνει να έχει πολύ λιγότερη σημασία απ' ό,τι, αρχικά, πιστεύαμε. Διότι ακόμη κι αν ο Ιησούς *έζησε* και κήρυξε, δεν είναι εκείνος ο αληθινός ιδρυτής του χριστιανισμού, όπως αυτός έχει παρουσιασθεί στον κόσμο. Αν, όντως, υπήρξε πραγματικά, ο Ιησούς ήταν ένας άνδρας «υπεράνω του Χρόνου», του οποίου το βασίλειο – όπως είπε ο ίδιος στον Πιλάτο, σύμφωνα με τα Ευαγγέλια – «δεν είναι αυτού του κόσμου». Η δράση και οι διδασκαλίες του, κατά συνέπεια, θα πρέπει να αφορούσαν όλους εκείνους που δεν τους ικανοποιούσε ο κόσμος, δείχνοντάς τους ένα πνευματικό μονοπάτι, μέσω του οποίου θα μπορούσαν να αποδράσουν και να βρουν τον εσωτερικό παράδεισό τους, τη «Βασιλεία του Θεού», που βρίσκεται μέσα μας, τον ίδιο τον Θεό, «πνευματικά και αληθινά», τον οποίο αναζητούσαν χωρίς να το γνωρίζουν. Αν ο Ιησούς, όντως, υπήρξε, δεν θα είχε διανοηθεί ποτέ να ιδρύσει μια κοσμική *οργάνωση* – και, υπεράνω όλων, μια πολιτική και οικονομική οργάνωση – όπως έγινε, πολύ γρήγορα, η χριστιανική Εκκλησία. Η πολιτική, πολύ απλά, δεν τον ενδιέφερε. Απεχθανόταν τα πλούτη και ήταν ένας αποφασισμένος εχθρός κάθε ανάμειξης των χρημάτων με τα πνευματικά ζητήματα, κάτι που μερικοί χριστιανοί έχουν, ορθά ή λανθασμένα, δει ως ένα επιχείρημα που

αποδεικνύει – αντίθετα, όμως, με τη διδασκαλία όλων των χριστιανικών Εκκλησιών (εκτός, όμως, από εκείνες που αρνούνται απόλυτα την ανθρώπινη φύση του, όπως, για παράδειγμα, η σέκτα των Μονοφυσιτών) – ότι δεν είχε ιουδαϊκό αίμα. Ο αληθινός ιδρυτής του ιστορικού χριστιανισμού, του χριστιανισμού, δηλαδή, που γνωρίζουμε στην πράξη, ο οποίος έχει παίξει και θα παίξει τον ρόλο του στην ιστορία της Δύσης και του κόσμου, δεν είναι ο Ιησούς, για τον οποίο δεν γνωρίζουμε τίποτα, ούτε ο μαθητής του Πέτρος, για τον οποίο ξέρουμε ότι ήταν ένας απλός Γαλιλαίος ψαράς, μα ο Παύλος της Ταρσού, για τον οποίο γνωρίζουμε, εκατό τοις εκατό, ότι ήταν Ιουδαίος στο αίμα, στον χαρακτήρα και στην καρδιά, κι ακόμη, Ιουδαίος στην παιδεία· ότι ήταν ένας, ακόμη, «Ρωμαίος πολίτης», όπως τόσοι πολλοί Ιουδαίοι διανοούμενοι είναι, σήμερα, Γάλλοι, Γερμανοί, Ρώσοι και Αμερικανοί πολίτες.

Ο ιστορικός χριστιανισμός – ο οποίος δεν είναι ούτε στο ελάχιστο «υπεράνω του Χρόνου», μα ένα έργο, πέρα για πέρα, «μέσα στον Χρόνο» – είναι το έργο του Σαούλ, τον οποίο αποκαλούν Παύλο, δηλαδή, το έργο ενός Ιουδαίου, όπως ήταν άλλωστε ιουδαϊκός και ο μαρξισμός, 2.000 χρόνια μετά. Σε αυτό το σημείο, ας εξετάσουμε τη σταδιοδρομία του Παύλου της Ταρσού.

Ο Σαούλ, τον οποίο αποκαλούν Παύλο, δεν ήταν απλά ένας Ιουδαίος· ήταν ένας ορθόδοξος Ιουδαίος με σχετική μόρφωση, ένας Ιουδαίος διαποτισμένος με τη συνείδηση της φυλής του και με τη συνείδηση του ρόλου που ο «εκλεκτός λαός» – μετά τη συμφωνία με τον Γιαχβέ – παίζει στον κόσμο. Υπήρξε μαθητής του Γαμαλιήλ, ενός εκ των πιο αναγνωρισμένων θεολόγων εκείνης της εποχής. Ο Γαμαλιήλ υπήρξε θεολόγος της σχολής των Φαρισαίων, εκείνη ακριβώς την οποία, σύμφωνα με τα Ευαγγέλια, ο προφήτης Ιησούς – τον οποίο η χριστιανική Εκκλησία, αργότερα, εξύψωσε στη θέση του Θεού – είχε βίαια καταπολεμήσει, λόγω της αλαζονείας της, της υποκρισίας της και της συνήθειάς της να κοσκινίζει και να θέτει το γράμμα του Ιουδαϊκού Νόμου μπροστά από το ίδιο το πνεύμα του – μπροστά, τουλάχιστον, από αυτό που *εκείνος* πίστευε ότι είναι το πνεύμα της. Δεν γνωρίζουμε αν ο Σαούλ είχε, ή όχι, σε αυτό το ζήτημα, διαφορετική άποψη από εκείνον. Επιπροσθέτως – και αυτό είναι πολύ σημαντικό – ο Σαούλ υπήρξε ένας πολύ μορφωμένος και ενσυνείδητος Ιουδαίος, γεννημένος και μεγαλωμένος μακριά από την Παλαιστίνη, σε μία από εκείνες τις πόλεις της ρωμαϊκής Μικράς Ασίας που είχε διαδεχθεί την ελληνιστική Μικρά Ασία και που είχε διατηρήσει όλα τα χαρακτηριστικά της: στην πόλη της Ταρσού, εκεί όπου τα Ελληνικά ήταν η *lingua franca* όλων, εκεί όπου τα Λατινικά γίνονταν, παρομοίως, όλο και περισσότερο οικεία, κι εκεί όπου

ένας έβρισκε ανθρώπους από όλους τους λαούς της Μέσης Ανατολής. Με άλλα λόγια, ήταν ένας Ιουδαίος των *γκέτο*, που κατείχε, πέρα από μια εμβριθή γνώση της ισραηλιτικής παράδοσης, και μια κατανόηση του κόσμου των *γκόιμ* – των μη-Ιουδαίων – οι οποίοι, αργότερα, του έγιναν πολύ χρήσιμοι. Χωρίς αμφιβολία, σκεφτόταν όπως κάθε ορθός Ιουδαίος, ότι ο *γκόι* υπάρχει μόνο για να κυριαρχηθεί και να εκμεταλλευθεί από τον «εκλεκτό λαό». Μα γνώριζε τον κόσμο τους πολύ καλύτερα από τους Ιουδαίους της Παλαιστίνης, από τους οποίους αναδύθηκαν οι πρώτοι πιστοί της νέας θρησκευτικής σέκτας. Ο Σαούλ είχε προοριστεί να σχηματίσει τον χριστιανισμό, έτσι όπως τον γνωρίζουμε σήμερα.

Στις «Πράξεις των Αποστόλων», λέγεται ότι υπήρξε, αρχικά, μια θηριώδης καταδίωξη εναντίον της νέας, αυτής, σέκτας. Μήπως δεν είχαν περιφρονήσει, με την αυστηρή σημασία της λέξης, οι υποστηρικτές της τον Ιουδαϊκό Νόμο; Μήπως δεν είχε δώσει εκείνος ο άνδρας, ο οποίος αναγνωρίζεται ως ο ιδρυτής και ο οποίος λέγεται ότι επέστρεψε από τους νεκρούς, αυτός ο Ιουδαίος, τον οποίο ο ίδιος ο Σαούλ δεν είχε δει ποτέ, το δικό του παράδειγμα της μη-τήρησης του *Σαμπάτ*, της αμέλειας των ημερών της νηστείας και των άλλων επιλήψιμων παραβάσεων των κανόνων ζωής, από τους οποίους ένας Ιουδαίος δεν πρέπει ποτέ να ξεστρατίσει;

Κάποιος μπορεί να πει ότι αυτό είναι ένα δυσοίωνο μυστήριο, που αιωρείται πάνω από την ιστορία της γέννησής του. Ίσως ο Ιησούς να μην είχε, σε απόλυτο βαθμό, ιουδαϊκή καταγωγή – ποιος ξέρει; Πώς να μην καταδιώξεις μια τέτοια σέκτα, ειδικά όταν είσαι ορθόδοξος Ιουδαίος και μαθητής του ξακουστού Γαμαλιήλ; Ο Σαούλ, λοιπόν, έπρεπε να προστατεύσει τους πιστούς του Νόμου από ένα τέτοιο σκάνδαλο. Είχε ήδη δείξει σημάδια του θρησκευτικού ζήλου του, με την παρουσία του στον λιθοβολισμό του Αγίου Στεφάνου – ενός από τους πρώτους κήρυκες αυτής της επικίνδυνης σέκτας. Συνέχιζε να υπερασπίζεται τον Ιουδαϊκό Νόμο και την ιουδαϊκή παράδοση εναντίον όλων που εκείνος θεωρούσε αιρετικούς, μέχρις ότου, τελικά, αντιλήφθηκε ότι υπήρχε ένας καλύτερος – ένας πολύ καλύτερος – τρόπος δράσης, ορατός μόνο κάτω από μια *ιουδαϊκή οπτική γωνία.* Αυτό το συνειδητοποίησε στον δρόμο του προς τη Δαμασκό.

Η ιστορία – έτσι όπως επιθυμεί να την αφηγείται η χριστιανική Εκκλησία – λέει ότι ο Σαούλ, ξαφνικά, οραματίζεται τον Ιησού, τον οποίο, επαναλαμβάνω, εκείνος δεν είχε δει ποτέ «εν σαρκί», η ακαταμάχητη φωνή του οποίου, τελικά, του λέει: «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;». Πέφτοντας στο έδαφος, τυφλώνεται από ένα εκτυφλωτικό φως. Έχοντας μεταφερθεί στη Δαμασκό – σύμφωνα, τουλάχιστον, με την περιγραφή

στις «Πράξεις των Αποστόλων – αναγνωρίζεται από έναν από τους πιστούς της σέκτας που είχε έρθει για να καταπολεμήσει. Ο άνδρας αυτός, αφού αποκαθιστά την όραση του Σαούλ, τον βαφτίζει και τον κάνει δεκτό στη χριστιανική κοινότητα.

Είναι περιττό να πούμε ότι αυτή η ιστορία του θαύματος δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή με τον τρόπο που έχει αφηγηθεί, εκτός, ίσως, από εκείνους που μοιράζονται τη χριστιανική πίστη. Όπως όλες οι παρόμοιες αφηγήσεις, δεν έχει καμία *ιστορική* αξία. Εκείνοι που, χωρίς προκαταλήψεις, αναζητούν μια πειστική εξήγηση – πιθανή, φυσική – για το πώς έγιναν αυτά τα πράγματα, δεν μένουν ικανοποιημένοι. Και η εξήγηση, για να είναι πειστική, δεν θα πρέπει να αφορά μόνο τη μεταμόρφωση του Σαούλ (του ακλόνητου υπερασπιστή του Ιουδαϊσμού) σε Παύλο (σε ιδρυτή της χριστιανικής Εκκλησίας, όπως την γνωρίζουμε), μα κι επίσης τη φύση, το περιεχόμενο και την κατεύθυνση της δράσης του αμέσως μετά τη μεταστροφή του, δηλαδή, την εσωτερική λογική της σταδιοδρομίας του. Με άλλα λόγια, την ψυχολογική σύνδεση, που είναι λιγότερο ή περισσότερο συνειδητή, μεταξύ του αντι-χριστιανικού του παρελθόντος και του σημαντικού χριστιανικού του έργου. Σε κάθε μεταστροφή, υποδηλώνεται μια σύνδεση μεταξύ του παρελθόντος του προσήλυτου και της υπόλοιπης ζωής του, μια βαθιά αιτία· δηλαδή, μια πάγια

προσδοκία ότι η πράξη της μεταστροφής ικανοποιεί μια θέληση του προσήλυτου, μια πάγια κατεύθυνση ζωής και δράσης, της οποίας η πράξη της μεταστροφής είναι η έκφραση και το όργανο.

Τώρα, με βάση τα όσα γνωρίζουμε γι' εκείνον, *και κατά κύριο λόγο, για την πορεία της σταδιοδρομίας του*, παρατηρούμε μονάχα μια πολύ ισχυρή, βασική θέληση, ξεχωριστή από την προσωπικότητα του Παύλου της Ταρσού, η οποία διακρίνεται σε *όλα* τα στάδια της ζωής του, και η οποία μπορεί να προμηθεύσει την εξήγηση της «πορείας στη Δαμασκό». Αυτή η θέληση, λοιπόν, είναι εκείνη που υπηρετεί το παλαιό ιουδαϊκό ιδεώδες της πνευματικής κυριαρχίας, μια κυριαρχία η οποία συμπληρώνει και στεφανώνει την οικονομική. Ο Σαούλ, ένας ορθόδοξος Ιουδαίος, ένας ενσυνείδητος Ιουδαίος, που καταπολεμούσε τη νέα σέκτα – από τη στιγμή που εκείνη αποτελούσε έναν κίνδυνο για τον ορθόδοξο Ιουδαϊσμό – θα μπορούσε μονάχα να απαρνηθεί την ορθοδοξία του και να γίνει η ψυχή και το χέρι αυτής της επικίνδυνης σέκτας, έχοντας πρωτίστως καταλάβει ότι η σέκτα θα έπρεπε να αναπλαστεί από τον ίδιο, να μεταμορφωθεί, να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις του αχανούς κόσμου των *γκόιμ* – των «εθνικών», όπως εκείνοι ονομάζονται στα Ευαγγέλια – και να ερμηνευτεί από τον ίδιο, ώστε να δοθεί, όπως είπε πολύ αργότερα ο Νίτσε, «ένα νέο νόημα στα αρχαία μυστήρια», και να

γίνει αυτή η σέκτα, για αιώνες, αν όχι για πάντα, το πιο ισχυρό όργανο στη διάθεση του Ισραήλ για πνευματική κυριαρχία, ένα όργανο μέσω του οποίου θα μπορέσει να εκπληρωθεί, με τον πιο σίγουρο και αποφασιστικό τρόπο, η «αποστολή» του ιουδαϊκού λαού. Αυτή η αποστολή, σύμφωνα με τον Σαούλ, και με κάθε ορθό Ισραηλίτη, είναι η κυριαρχία επάνω στους υπόλοιπους λαούς, υποβάλλοντάς τους σε μια απόλυτη, ηθική υποδούλωση, και, την ίδια στιγμή, σε μια οικονομική εκμετάλλευση. Όσο περισσότερο ολοκληρωμένη δείχνει η ηθική υποδούλωση, τόσο περισσότερο ευδοκιμεί, αυτονόητα, και η οικονομική εκμετάλλευση. Αυτά, και μόνο αυτά, είναι τα μόνα έπαθλα που δικαιολογούν την απάρνηση του «αρχαίου και σεβάσμιου» Ιουδαϊκού Νόμου. Με άλλα λόγια, και για να μιλήσω σε μια πιο τετριμμένη γλώσσα, η ξαφνική μεταστροφή του Σαούλ, κατά την πορεία του προς τη Δαμασκό, εξηγείται με έναν απόλυτα φυσικό τρόπο. Έτσι, θα πρέπει να γίνει αποδεκτό το γεγονός ότι ο Σαούλ, ξαφνικά, εκτίμησε τις πιθανότητες που του προσέφερε ο εκκολαπτόμενος χριστιανισμός. Συνεπώς, θα μπορούσε κάποιος να πει ότι, με στόχο την επίτευξη της ηθικής κυριαρχίας του λαού του, ο ίδιος σκέφθηκε, με μια ιδιοφυή έμπνευση, το εξής: «Γιατί να έχω διαλέξει την κοντόφθαλμη άποψη και να καταδιώκω αυτή τη σέκτα, αντί να υπηρετήσω τη δικιά μου, καθ' οιονδήποτε τρόπο! Πόσο ανόητος ήμουν με το να προσηλωθώ στους τύπους, δηλαδή στις

λεπτομέρειες, αντί να δω το ουσιώδες: το συμφέρον του λαού του Ισραήλ, του εκλεκτού λαού· το δικό μας συμφέρον, των Ιουδαίων!»

Στη συνέχεια, η σταδιοδρομία που ακολούθησε ο Παύλος, στο σύνολό της, είναι μια εικόνα, μια απόδειξη – στον βαθμό που κάποιος δύναται να «αποδείξει» γεγονότα τέτοιας φύσεως – αυτής της έξυπνης αλλαγής πορείας, του θριάμβου ενός έξυπνου Ιουδαίου, ενός πρακτικού ανθρώπου, ενός διπλωμάτη (και όταν η «διπλωματία» αφορά θρησκευτικά ζητήματα, τότε, θα πρέπει να υπονοείται η απάτη) επάνω στον ορθόδοξα εκπαιδευμένο Ιουδαίο, ο οποίος είναι προσηλωμένος, κατά κύριο λόγο, στα ζητήματα της τελετουργικής ορθότητας. Ο Παύλος, από την ημέρα της μεταστροφής του, είχε εγκαταλειφθεί, ουσιαστικά, στο «Πνεύμα». Πήγαινε όπου το «Πνεύμα» πρότεινε, ή καλύτερα, όπου εκείνο έδινε την εντολή, κι εκείνος μιλούσε πάντοτε με λόγια εμπνευσμένα από το «Πνεύμα». Μα πού του έδωσε την «εντολή» αυτό το «Πνεύμα» να πάει; Στην Παλαιστίνη; Στους Ιουδαίους; Σε όλους εκείνους που συνέχιζαν να καταδικάζουν τα «λάθη» που κι εκείνος είχε, στο παρελθόν, δημοσίως καταδικάσει; Σ’ εκείνους, δηλαδή, που πρώτοι, φαινομενικά, έδειχναν να έχουν τον κύριο λόγο στη νέα αποκάλυψη; Ούτε κατά διάνοια! Ήταν αρκετά προσεκτικός για να κάνει κάτι τέτοιο!

Ήταν στη Μακεδονία, στην Ελλάδα, στους Έλληνες της Μικράς Ασίας, στους Γαλάτες, και, αργότερα, στους Ρωμαίους – δηλαδή, σε Άρια εδάφη: συνολικά, σε *μη*-ιουδαϊκά εδάφη – εκεί όπου ο νεόφυτος Σαούλ πήγε για να κηρύξει τα θεολογικά δόγματα του προπατορικού αμαρτήματος, της αιώνιας σωτηρίας χάρη στον εσταυρωμένο Ιησού, κι επίσης, το ηθικό δόγμα περί ισότητας όλων των ανθρώπων και όλων των λαών. Ήταν στην Αθήνα, εκεί όπου ο Σαούλ διατυμπάνισε ότι ο Θεός δημιούργησε «όλα τα έθνη των ανθρώπων, *από ένα αίμα*» («Πράξεις των Αποστόλων», κεφάλαιο 17, στίχος 26). Με αυτήν την απάρνηση της φυσικής ιεραρχίας των φυλών, οι Ιουδαίοι – εκείνοι που στην κοσμοθεωρία τους πάντοτε ανέτρεπαν αυτήν την ιεραρχία προς όφελός τους – δεν είχαν καμία απολύτως σχέση. Μα (από την ιουδαϊκή οπτική γωνία) αυτό ήταν κάτι πολύ χρήσιμο να κηρυχθεί και να επιβληθεί στους *γκόιμ*, ώστε να καταστραφούν οι εθνικές τους αξίες. Αξίες που, μέχρι τότε, τους είχαν καταστήσει ισχυρούς. (Ή καλύτερα, ώστε να επιταχύνουν την καταστροφή τους, διότι από τον 4ο προ Ιησού Χριστό αιώνα, εκείνοι ήδη ρημάζονταν από την επιρροή που ασκούσαν οι «εξελληνισμένοι» Ιουδαίοι της Αλεξάνδρειας). Χωρίς αμφιβολία, ο Παύλος τα διακήρυξε αυτά *και* «μέσα στις Συναγωγές», δηλαδή, *στους Ιουδαίους*, στους οποίους εμφάνισε αυτή τη νέα διδασκαλία ως την εκπλήρωση των προφητειών και της μεσσιανικής προσμονής· χωρίς

αμφιβολία, είπε σε αυτά τα τέκνα του λαού του, όπως και στους «θεοφοβούμενους» – δηλαδή, στους κατά το ήμισυ Ιουδαίους, όπως ο Τιμόθεος, και στις ιουδαϊκές συνοικίες, που ήταν άφθονες στα θαλάσσια λιμάνια του Αιγαίου (όπως και στη Ρώμη) – ότι ο Χριστός, εκείνος ο οποίος σταυρώθηκε και αναστήθηκε, δεν ήταν παρά ο υποσχόμενος Μεσσίας. Έδωσε ένα νέο νόημα στους Ιουδαίους προφήτες, όπως έδωσε κι ένα νέο νόημα στα πανάρχαια μυστήρια της Ελλάδας, της Αιγύπτου, της Συρίας και της Μικράς Ασίας: ένα νόημα που δίνει, *μέσα σε μια θρησκεία μη-Ιουδαίων*, έναν μοναδικό ρόλο, έναν μοναδικό τόπο και μια μοναδική σημασία στον ιουδαϊκό λαό. Για τον ίδιο τον Παύλο, η θρησκεία του χριστιανισμού δεν ήταν παρά ένα μέσο, μονάχα, για την εξασφάλιση της πνευματικής κυριαρχίας του λαού του για τους επόμενους αιώνες. Η ιδιοφυία του – που δεν ήταν θρησκευτική, μα πολιτική – κατανοείται από αυτό το γεγονός.

Μα δεν είναι μόνο στο ζήτημα του δόγματος, εκεί όπου εμφανίζει μια ανησυχητική ευελιξία: «Ο Έλληνας με τους Έλληνες, και ο Ιουδαίος με τους Ιουδαίους», είπε κάποτε ο ίδιος. Ο Παύλος αισθάνεται τις πρακτικές αναγκαιότητες – και *αδυνατότητες*. Εκείνος, ο οποίος υπήρξε αρχικά ένας πολύ ορθόδοξος Ιουδαίος, ήταν ο πρώτος που εναντιώθηκε, και σε απόλυτο βαθμό, σε μια ενδεχόμενη επιβολή του Ιουδαϊκού Νόμου επάνω στους

χριστιανούς προσήλυτους των μη-ιουδαϊκών φυλών. Ενάντια στον Πέτρο και στην, λιγότερο διαλλακτική, ομάδα των πρώτων χριστιανών της πόλης Ιερουσαλήμ, επέμενε στο γεγονός ότι ένας χριστιανός, μη-ιουδαϊκής καταγωγής, δεν έχει την ανάγκη της περιτομής ή των ιουδαϊκών νόμων που αφορούν τη διατροφή. Γι' αυτούς τους νέους προσήλυτους (δηλαδή, τους κατά το ήμισυ Ιουδαίους, τους κατά το ήμισυ Έλληνες, τους Ρωμαίους αμφίβολης καταγωγής, τους Λεβαντίνους από όλες τις επικράτειες της Μεσογείου· για όλον αυτόν τον κόσμο δίχως φυλή, μαζί με τους οποίους υπηρέτησε ως ένας διαμεσολαβητής ανάμεσα στον ιουδαϊκό του λαό, που παρέμενε σταθερός στις παραδόσεις του, και στον απέραντο κόσμο που έμελλε να κατακτηθεί) έγραψε ότι εκεί όπου δεν υπάρχει γι' εκείνους – τους νέους, δηλαδή, προσήλυτους – η διαφορά γι' αυτό που είναι «αγνό» και γι' αυτό που είναι «ρυπαρό», εκεί, έχουν τη δυνατότητα να φάνε οτιδήποτε («οτιδήποτε βρίσκεται στην αγορά»). Όπως όλα δείχνουν, ο ίδιος γνώριζε ότι χωρίς αυτές τις παραχωρήσεις, ο χριστιανισμός δεν θα μπορούσε να κατακτήσει τη Δύση, ούτε οι Ιουδαίοι, μέσω της μεταστροφής της Δύσης, τον κόσμο.

Ο Πέτρος, που δεν ήταν, κατά κανέναν τρόπο, ένας Ιουδαίος των *γκέτο*, δεν είχε ακόμη κατανοήσει τις συνθήκες του μη-ιουδαϊκού κόσμου και δεν έβλεπε τα πράγματα από την ίδια οπτική γωνία – *τουλάχιστον όχι*

μέχρι τότε. Είναι λόγω αυτού που πρέπει να θεωρούμε τον Παύλο ως τον πραγματικό ιδρυτή του ιστορικού χριστιανισμού: τον άνθρωπο εκείνο που έκανε τις αγνές πνευματικές διδασκαλίες του προφήτη Ιησού, τη βάση μιας μαχητικής οργάνωσης, «μέσα στον Χρόνο», ο στόχος της οποίας δεν είναι άλλος από την κυριαρχία των Ιουδαίων επάνω σε έναν ηθικά αποδυναμωμένο και σωματικά υποβαθμισμένο κόσμο, έναν κόσμο στον οποίο η εσφαλμένη αγάπη για τον «άνθρωπο» οδηγεί, απευθείας, στην αδιάκριτη επιμειξία των φυλών, στην καταστολή κάθε εθνικής υπερηφάνειας και, με μία λέξη, στην παρακμή του ανθρώπου.

Είναι πλέον καιρός όλα τα μη-ιουδαϊκά έθνη να ανοίξουν επιτέλους τα μάτια τους μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα των 2.000 ετών, να κατανοήσουν τη σημερινή, θλιβερή κατάσταση και να πράξουν αναλόγως.

Γραμμένο στο Μαάντι (κοντά στο Κάιρο),

18 Ιουνίου 1957

Savitri Devi Mukherji

II. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ:

Εθνικοσοσιαλισμός και Νέο-παγανισμός

Σάβιτρι Ντέβι

---

*Το απόσπασμα που ακολουθεί, έχει στο παρελθόν αναδημοσιευθεί – με τον ίδιο τίτλο – στο διαδίκτυο, και δύναται να εντοπιστεί στο 11ο κεφάλαιο του βιβλίου της Σάβιτρι Ντέβι **«Χρυσός στο Καμίνι»** (Καλκούτα: A.K. Μούκερτζι, 1952). Ο τίτλος «Εθνικοσοσιαλισμός και Νέο-παγανισμός» οφείλεται στον R.G. Fowler, ο οποίος έχει επανεκδώσει, στα Αγγλικά, ένα σημαντικό πλήθος έργων της επιφανούς Εθνικοσοσιαλίστριας.*

Είναι εξαιρετικά δύσκολο να γίνει αντιληπτός ένας εντελώς νέος πολιτισμός από έναν λαό που συνεχίζει να διατηρεί την ίδια θρησκεία με πριν. Στο Πρόγραμμα που ανακοινώθηκε στο Χόφμπροϋχάους, δηλώνεται, και

αυτό είναι αλήθεια, το ακόλουθο: «Ως εκ τούτου, το Κόμμα αντιπροσωπεύεται από την ιδέα ενός *θετικού* Χριστιανισμού.»[1] Μα, όπως έχω, προηγουμένως, πει – και όπως, άλλωστε, μου ομολόγησαν οι πιο ευφυείς Εθνικοσοσιαλιστές που έχω συναντήσει – ήταν σχεδόν αδύνατο, το 1920, να λεχθεί οτιδήποτε άλλο, εάν κανείς προσδοκούσε να συγκεντρώσει υποστηρικτές. Επίσης, συνεχίζει να ισχύει το γεγονός ότι η αντικατάσταση του συνδετικού κρίκου της κοινής πίστης από τον συνδετικό κρίκο του κοινού αίματος – δηλαδή, η αντικατάσταση της θρησκευτικής αντίληψης της κοινότητας, από τη φυλετική – κάτι που εμείς κατορθώσαμε, αντιτίθεται στο πνεύμα του χριστιανισμού, όσο και στην εφαρμογή του, πάντοτε και παντού, μέχρι και σήμερα. Με άλλα λόγια, συνεχίζει να ισχύει το εξής: αν οποιαδήποτε θρησκεία, που είναι «κίνδυνος για το εθνικό Κράτος»[2], οφείλει να απαγορευτεί, τότε, ο χριστιανισμός θα πρέπει να φύγει – διότι δεν υπάρχει τίποτα πιο αταίριαστο με τις

---

[1] “Die Partei als solche vertritt den Standpunkt eines positiven Christentums.” (*«Das Programm der NSDAP»*, Σημείο 24)

[2] “Wir fordern die Freiheit aller religiösen Bekenntnissen im Staat, soweit sie nicht dessen Bestand gefährden oder gegen das Sittlichkeits- und Moralgefühl der germanischen Rasse verstoßen.”

«Απαιτούμε την ελευθερία όλων των θρησκευτικών δογμάτων μέσα στο Κράτος, αρκεί αυτά να μη θέτουν σε κίνδυνο την ύπαρξή του και να μην προσβάλλουν το ήθος της γερμανικής φυλής.» (ό.π.)

θεμελιώδεις αρχές επάνω στις οποίες στηρίζεται ολόκληρη η δομή κάθε Εθνικού Κράτους.

Ωστόσο, εκτός από το γεγονός ότι αυτό δεν θα μπορούσε να *λεχθεί* σε κάποιο πολιτικό πρόγραμμα το 1920 – ή ακόμη και το 1930 – κάτι τέτοιο σίγουρα δεν θα μπορούσε να *επιτευχθεί* κατευθείαν. Ήταν αδύνατο ο χριστιανισμός να καταπολεμηθεί τόσο απροκάλυπτα, και με τόσο πικρό τρόπο, προτού γίνει ευρεία αποδεκτή, ως κάτι που είναι επιδιωκόμενο, η Εθνικοσοσιαλιστική φιλοσοφία της ζωής· προτού αυτή ριζώσει γερά μέσα στις υποσυνείδητες αντιδράσεις του γερμανικού λαού, και, γιατί όχι, των τόσων πολλών ξένων Άριων, ούτως ώστε να ενισχυθεί η ανάπτυξη της νέας – ή, καλύτερα, της αιώνιας – θρησκευτικής αντίληψης που, με φυσικό τρόπο, οδεύει, χέρι-χέρι, μαζί με αυτήν τη φιλοσοφία. Θα ήταν πρόωρο να κατασταλεί εκείνη τη στιγμή, και με ριζικό τρόπο, η χριστιανική πίστη, όσο ξεπερασμένη κι αν αυτή φαίνεται στα μάτια πολλών από εμάς. «Ένας πολιτικός», έχει γράψει ο Φύρερ μας, «θα πρέπει να εκτιμάει την αξία μιας θρησκείας όχι, τόσο, σε σχέση με τα έμφυτα ελαττώματά της, μα από την ποιότητα μιας, πρόδηλα καλύτερης, αναπλήρωσης. *Μα όσο μια τέτοια αναπλήρωση δείχνει απούσα, η θρησκεία που υπάρχει σήμερα θα καταστρέφεται από τους ανόητους και τους εγκληματίες.*»[3]

---

[3] "Für den Politiker aber darf die Abschätzung des Wertes einer Religion weniger durch die ihr etwa anhaftenden Mängel bestimmt

Το έδαφος έπρεπε να προετοιμαστεί αργά, αλλά σταθερά, ούτως ώστε να δημιουργηθεί ξανά, μέσω της εκπαίδευσης, μια – απόλυτα – Άρια ψυχή στους νέους ανθρώπους· την ίδια στιγμή, εις ό,τι αφορά τους μεγαλύτερους σε ηλικία, έπρεπε να δοθεί ένα ακριβές νόημα (ένα, όσο το δυνατόν πιο Εθνικοσοσιαλιστικό, νόημα) στον όρο «*θετικός* Χριστιανισμός». Αυτό ήταν κάτι που πάσχισε να κάνει ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, με το περίφημο βιβλίο του *«Ο Μύθος του 20ου Αιώνα»*.[4] Και πράγματι, ο «θετικός Χριστιανισμός» του είναι κάτι πολύ πιο διαφορετικό από τον χριστιανισμό, κάθε Εκκλησίας, ή καλύτερα, από τον χριστιανισμό της Βίβλου· βασίζεται, από τη μία πλευρά, στην ερμηνεία του Ρόζενμπεργκ αναφορικά με το τι είναι, με ξεκάθαρο τρόπο, ελάχιστα ιουδαϊκό στην Καινή Διαθήκη, και, από την άλλη, στην ίδια την Εθνικοσοσιαλιστική φιλοσοφία του Ρόζενμπεργκ. Πολύ σύντομα, οι ίδιοι οι χριστιανοί ανακάλυψαν ότι ο «θετικός Χριστιανισμός» δεν είχε καμία σχέση με τον χριστιανισμό. Και απ' όλους τους εξέχοντες άνδρες του Κόμματος, ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ είναι, χωρίς καμία αμφιβολία, εκείνος τον

---

werden als vielmehr durch die Güte eines ersichtlich besseren Ersatzes. Solange aber ein solcher anscheinend fehlt, kann das Vorhandene nur von Narren oder Verbrechern demoliert werden." [*«Mein Kampf»*, I, x, σσ. 293-94· πρβ. Μάνχάιμ (έκδοση στα Αγγλικά), σελ. 267]

[4] Alfred Rosenberg, *«Der Mythus des 20. Jahrhunderts»* (Munich: Hoheneichen, 1930).

οποίο απεχθάνονται περισσότερο, μέχρι και σήμερα – αν και, μάλλον, σφάλλουν, από τη στιγμή που υπήρχαν, και υπάρχουν ακόμη, Εθνικοσοσιαλιστές στοχαστές, οι οποίοι είναι πολύ πιο ριζοσπάστες από εκείνον. Κι εκείνος, επιπροσθέτως, υπήρξε υπερβολικά θεωρητικός για να γίνει, ο ίδιος, ένας πραγματικός κίνδυνος για την εξουσία των Εκκλησιών.

Μα είναι βέβαιο πως πίσω από αυτήν την κουβέντα σχετικά με έναν «θετικό Χριστιανισμό», ελλόχευε σε κάθε σκεπτόμενο Εθνικοσοσιαλιστή, ευθύς εξαρχής, το αίσθημα ότι η Γερμανία – ειδικότερα – και ο Άριος κόσμος – γενικότερα – χρειάζονται μια νέα θρησκευτική συνείδηση, πέρα για πέρα διαφορετική, και σθεναρά αντίθετη, από τη χριστιανική· ή καλύτερα, είναι βέβαιο ότι μια τέτοια συνείδηση *ήδη* ελλοχεύει πίσω από τη γενική δυσφορία, την ανησυχία και τη δυσπιστία του σημερινού Άριου[5], κι επίσης, ότι το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα θα πρέπει, αργά ή γρήγορα, να βοηθήσει αυτή τη συνείδηση να αφυπνιστεί και να εκφραστεί.

Παρόλο που κι αυτός μιλάει, επίσης, για έναν «θετικό Χριστιανισμό», επιμένοντας στο γεγονός ότι «δεν μπορεί να τονιστεί περισσότερο το γεγονός ότι το NSDAP, το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, δεν επιθυμεί να καταπολεμήσει τη χριστιανική θρησκεία και

---

[5] Αυτό το γεγονός έχει επισημανθεί, με εξαιρετικό σθένος, από τον Γκούσταβ Φρένσεν, στο έξοχο βιβλίο του *«Der Glaube der Nordmark»* (Stuttgart-Berlin: Georg Truckenmüller, 1930).

τους άξιους υπηρέτες της»[6], κι επίσης, παρόλο που ο ίδιος είναι αρκετά προσεκτικός ώστε να διαχωρίσει το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα από κάθε πιθανή απόπειρα αναβίωσης της παλαιάς γερμανικής δοξασίας του Βόταν,[7] ο Γκότφριντ Φέντερ δεν μπορεί να αποφύγει την αναφορά της σταδιακά εγειρόμενης νέας συνείδησης: «Όλα τα ερωτήματα, όλες οι ελπίδες και οι ευχές για το αν ο γερμανικός λαός θα βρει, εκ νέου, μια νέα μορφή για τη γνώση του Θεού του και για την πνευματική του ζωή, δεν αφορούν το παρόν έργο, από τη στιγμή που εδώ αναφέρονται κοσμικά ζητήματα, κι επίσης, από τη στιγμή που όλα αυτά βρίσκονται πέρα, ακόμη, και από το πλαίσιο ενός ρηξικέλευθου Προγράμματος, όπως είναι εκείνο που έχει διακηρύξει ο Εθνικοσοσιαλισμός.»[8]

---

[6] “Es kann nicht genug betont werden, dass der NSDAP nichts ferner liegt als die Christliche Religion und ihre würdigen Diener anzugriefen.” (*«Das Programm der NSDAP»*, σελ. 17)

[7] “Die Partei als solche verbittet es sich jedenfalls, mit Wotanskultbestrebungen identifiziert zu werden...”

«Το Κόμμα, ως τέτοιο, σε κάθε περίπτωση, απαγορεύει την ταύτισή του με τις επιδιώξεις της δοξασίας του Βόταν…» (ό.π., σελ. 62)

[8] “Alle Fragen, Hoffnungen und Wünsche, ob das deutsche Volk dereinst einmal eine neue Form finden wird für seine Gotterkenntnis und sein Gottenleben gehören nicht hieher, das sind Dinge von Säkularer Bedeutung, die auch über den Rahmen eines so gründsturzenden Programmes, wie es der Nationalsozialismus verkündet, weit hinausgehen.” (ό.π., σελ. 62)

Επίσης, παρά το γεγονός ότι δεν υπήρξε ποτέ κάποια επίσημη απόπειρα για την ανατροπή της εξουσίας των Εκκλησιών ή για την απαγόρευση του χριστιανικού δόγματος, είναι δεδομένο ότι κατά το Τρίτο Ράιχ εκδόθηκαν, διαβάστηκαν και σχολιάστηκαν θετικά από Εθνικοσοσιαλιστικούς κύκλους, βιβλία – ορισμένα από τα οποία είναι υπέρμετρα όμορφα – εμπνευσμένα, σε πολύ μεγάλο βαθμό, όχι από την επιθυμία να αναβιώσει κάποια παλαιά δοξασία, εκείνη του Βόταν ή κάποιου άλλου Θεού, μα από την αγάπη και το πνεύμα του αιώνιου νορδικού παγανιστικού κόσμου. Και αυτή ήταν η πρώτη φορά που η πραγματική παγανιστική ψυχή του Βορρά – η απέθαντη Άρια ψυχή – συνειδητοποίησε πλήρως, μετά από σχεδόν 1.500 χρόνια, ότι είναι ζωντανή· κι ακόμη, ότι είναι αθάνατη, ανίκητη. Έχω ήδη αναφέρει το σύντομο, μα θαυμάσιο, βιβλίο του Χάινριχ Χίμμλερ[9], *«Η Φωνή των Προγόνων»*, αυτήν την αρχοντική συμπύκνωση της φιλοσοφίας μας σε τριάντα-επτά σελίδες, σελίδες οι οποίες θα μπορούσαν να γραφτούν μόνο από έναν απόλυτο παγανιστή. Αυτό το βιβλίο περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, μια πικρή κριτική της χριστιανικής συμπεριφοράς απέναντι στη ζωή: την ευπείθεια, την αποκήρυξη του εαυτού, την τέρψη μπροστά στο αίσθημα της ενοχής και της μιζέριας, τη

[9] Σ.τ.Μτφ.: Σύμφωνα με τις πηγές της Σάβιτρι Ντέβι, το όνομα «Wulf Sörensen» ήταν ψευδώνυμο του Χίμμλερ.

«λαχτάρα για επιστροφή στη σκόνη» και – σε αντίθεση με όλα αυτά – την ομολογία πίστης των υπερήφανων, των δυνατών και των ελεύθερων: «Ούτε πάλι, εμείς, οι παγανιστές, πηγαίνουμε στον Θεό για να του παραπονεθούμε – δεν ρίχνουμε τις ευθύνες των αποτυχιών μας στους άλλους, πόσο μάλλον, στον Θεό. Επιζητούμε να ξεπεράσουμε τα σφάλματά μας και να θριαμβεύσουμε.»[10]

Από τα πολλά βιβλία παρόμοιας έμπνευσης, θα παραθέσω δύο ακόμη έργα, πολύ λιγότερο γνωστά, συγκριτικά με τον αρκετά γνωστό *Μύθο* του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ· οφείλω, ωστόσο, να ομολογήσω, ότι είναι πολύ πιο ριζοσπαστικά και ότι αξίζουν, δίχως καμία αμφιβολία, περισσότερο «ευσεβές μίσος» από τους τόσους πολλούς χριστιανούς, κάθε δόγματος, και, από την άλλη, τον ολόψυχο θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη όλων των αυθεντικών, σύγχρονων παγανιστών: το ένα είναι το *«Οι 25 Θέσεις της Γερμανικής Θρησκείας»*[11], του Ερνστ Μπέργκμαν, και το άλλο, το *«Η Ιστορία επάνω σε μια Φυλετική Βάση»*[12], του Γιόχαν φον Λίερς. Σε αυτά

---

[10] "Wir kommen nicht zu Gott, zu klagen, wir Heiden weil wir unsere Fehler nicht den Leuten zeigen am wenigsten aber Gott. Wir suchen unsere Fehler abzulegen und zu wachsen." (*«Die Stimme der Ahnen»*, σελ. 31)

[11] Ernst Bergmann, *«Die 25 Thesen der Deutschen Religion. Ein Katechismus»* (Breslau: Hirt, 1932).

[12] Johann von Leers, *«Geschichte auf rassischen Grundlage»* (Leipzig: Reclam, 1934).

τα έργα διακρίνεται, μια για πάντα, κι επίσης, ξεκάθαρα – όσο ξεκάθαρα θα επιθυμούσε ένας ανυποχώρητος οπαδός μιας εξ αυτών των δύο φιλοσοφιών – η ασυμφωνία μεταξύ της Εθνικοσοσιαλιστικής και της χριστιανικής άποψης αναφορικά με τη ζωή:

«Ένας λαός που έχει επιστρέψει στο αίμα και στη γη του και που έχει συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο του διεθνούς Ιουδαϊσμού, δεν μπορεί πια να ανεχθεί μια θρησκεία που καθιστά τις Γραφές των Ιουδαίων ως τη βάση του Ευαγγελίου του. Η Γερμανία δεν μπορεί να ανοικοδομηθεί επάνω σε αυτό το ψέμα. Θα πρέπει να βασιστούμε στις Αγίες Γραφές που έχουν γραφτεί, με ξεκάθαρο τρόπο, στις γερμανικές καρδιές. Το σύνθημά μας είναι: «Μακριά από τη Ρώμη και την Ιερουσαλήμ! ***Πίσω στη γερμανική, μα με σημερινή μορφή, πίστη της πατρίδας μας!*** *Πίσω σε αυτό που είναι ιερό στο σπίτι μας, που είναι αιώνιο στον λαό μας και που είναι θεϊκό· αυτό είναι που θέλουμε να οικοδομήσουμε!»*[13]

Και η Θέση 2 από τις «25 Θέσεις» – αυτός ο αριθμός δείχνει να έχει επιλεγεί για να ταιριάζει με τα γνωστά «25 Σημεία του Προγράμματος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος» και για να δείξει ότι η «νέα» (ή μάλλον καλύτερα, αιώνια) «γερμανική θρησκεία» είναι, σε τελευταία ανάλυση, αχώριστη από τη δημιουργία ενός

---

[13] *«Die 25 Thesen der Deutschen Religion».*

αυθεντικού Εθνικού Κράτους στη Γερμανία – η δεύτερη «θέση», λοιπόν, αναφέρει ότι «η γερμανική θρησκεία είναι η μορφή της πίστης που θα ήταν η κατάλληλη για την εποχή *μας*, για την εποχή στην οποία εμείς οι Γερμανοί *βρισκόμαστε σήμερα, εάν, φυσικά, δινόταν πρώτα η δυνατότητα σε μας να αναπτύξουμε, στην παρούσα εποχή, την εγχώρια γερμανική μας πίστη, ανενόχλητοι.*»[14] Όσον αφορά τον χριστιανισμό, εκείνος τον χαρακτηρίζει, με ειλικρίνεια, «μια ανθυγιεινή και αφύσικη θρησκεία, που αναδύθηκε, πριν από 2.000 χρόνια, από τους αρρώστους, τους εξαντλημένους και τους απελπισμένους, από κείνους που είχαν απωλέσει την πίστη τους στη ζωή.»[15] Με μία φράση, είναι το ακριβώς αντίθετο από αυτό που ο γερμανικός λαός (και, παρεμπιπτόντως, *κάθε* Άριος λαός) χρειάζεται σήμερα.

Δεν θυμάμαι κανέναν άλλον συγγραφέα να έχει επισημάνει, πιο σθεναρά και πιο αποφασιστικά, την αντίθεση μεταξύ του παντοτινού Άριου πνεύματος κι εκείνου του χριστιανισμού, και, κυρίως, να έχει τονίσει, τόσο καθαρά, τη φύση της Άριας θρησκείας του μέλλοντος. Δεν τίθεται κανένα ζήτημα αναβίωσης της δοξασίας του Βόταν, ή άλλων μορφών λατρείας της αρχαιότητας, με τον τρόπο που υπήρξαν *τότε.* Ο τροχός της εξέλιξης δεν γυρίζει ποτέ προς τα πίσω. Η θρησκεία

---

[14] ό.π., σελ. 9.

[15] ό.π., σελ. 9.

της αναστημένης Γερμανίας δύναται μονάχα να είναι εκείνη η οποία *θα άκμαζε σήμερα* ως το φυσικό προϊόν της εξέλιξης της παλαιάς νορδικής λατρείας, εάν ο «Καρλ, ο Φράγκος δολοφόνος», όπως ο καθηγητής Μπέργκμαν χαρακτηρίζει τον Καρλομάγνο, δεν είχε καταστρέψει την ελεύθερη έκφραση της γερμανικής πίστης, επιβάλλοντας – δια πυρός και ξίφους – τον χριστιανισμό επάνω στη γερμανική φυλή, κατά τον 8ο και 9ο αιώνα· ή καλύτερα, εάν η Ρώμη δεν είχε πέσει θύμα της «νέας δεισιδαιμονίας» – όπως χαρακτήριζαν τον χριστιανισμό οι τότε αυτοκράτορες – η οποία εισήχθη από τους Ιουδαίους. Και τα όσα μπορούν να λεχθούν για τη νέα γερμανική θρησκεία, εκφράζουν, απόλυτα ορθά, την επιθυμητή νέα θρησκεία κάθε πνευματικά αναγεννημένου Άριου ανθρώπου, η οποία θα είναι οργανωμένη μέσα σε ένα αυθεντικό εθνικό Κράτος.

Η μόνη διεθνής θρησκεία – εάν δύναται ποτέ να υπάρξει κάτι τέτοιο – θα πρέπει να είναι μια υπερβολικά γενική και απλή Θρησκεία της Ζωής, η οποία θα περιέχει και θα ελέγχει όλες τις εθνικές δοξασίες (με την προϋπόθεση αυτές να είναι αυθεντικές δοξασίες του λαού, και όχι ιερατικές διαστρεβλώσεις), χωρίς να συγκρούεται με καμία από αυτές· με άλλα λόγια, θα πρέπει να είναι η αυθόρμητη λατρεία της θερμότητας και του φωτός – της Ζωοποιούς Ενέργειας – η οποία δεν είναι, μονάχα, η φυσική θρησκεία του ανθρώπου, μα

είναι, επίσης, η θρησκεία όλων των έμβιων όντων, στον βαθμό που μπορούν να συνειδητοποιήσουν κάτι τέτοιο. Στην πραγματικότητα, όλες οι εθνικές θρησκείες θα πρέπει να βοηθούν τους ανθρώπους να κατευθυνθούν προς *αυτήν* την υπέρτατη λατρεία της Θεότητας, που έχει τη *μορφή* της Ζωής· διότι, συλλογικά, η Θειότητα μπορεί να βιωθεί καλύτερα μόνο στη συνείδηση της φυλής και της γης. Και καμιά θρησκεία που έχει φανερά τοπικά, γεωγραφικά ή φυλετικά χαρακτηριστικά, δεν θα πρέπει να γίνει ποτέ διεθνής. Όταν συμβεί κάτι τέτοιο – όπως έγινε με τον χριστιανισμό, όπως έγινε με το ισλάμ – το αποτέλεσμα θα είναι η πολιτισμική σκλαβιά πάρα πολλών λαών στο πνεύμα εκείνο χάρη στο οποίο η θρησκεία αναδύθηκε, ή μέσω της οποίας, αρχικά, αναδείχθηκε. Ένας Ινδός μουσουλμάνος, ο οποίος έχει φθάσει να είναι ολότελα μουσουλμάνος, βρίσκει τον εαυτό του έξω από το πλαίσιο του ινδικού πολιτισμού.[16]

[16] Αυτή είναι μια ιδέα την οποία έχω εκφράσει πολλές φορές, κατά τον πολυετή αγώνα μου στην Ινδία εναντίον όλων εκείνων των θρησκειών της ισότητας, οι οποίες δεν υπολογίζουν τους φυλετικούς παράγοντες. Από την άλλη, οι πανάρχαιες μη-Άριες δοξασίες και τα πανάρχαια μη-Άρια έθιμα της Ινδίας δεν καταπιέστηκαν ποτέ από τον έξοχο Άριο πολιτισμό των εισβολέων που μιλούσαν Σανσκριτικά, από τη στιγμή που οι τελευταίοι αναγνώριζαν την αρχή της ανισότητας των φυλών και τη σημασία του φυλετικού παράγοντα στο ζήτημα της θρησκεία. Επέτρεψαν στις μη-Άριες δοξασίες και στα μη-Άρια έθιμα να επιβιώσουν. Υπάρχουν στην Ινδία, μέχρι και σήμερα.

Όταν ο Ευρωπαίος φθάσει στο σημείο να δεχθεί τον χριστιανισμό, δέχεται, τότε, ταυτόχρονα, τα δεσμά της ιουδαϊκής σκέψης. Όταν πάλι ένας Βόρειος Ευρωπαίος φθάσει στο σημείο να δεχθεί τον χριστιανισμό, και ειδικά τον καθολικισμό, δέχεται, τότε, επιπροσθέτως, τα δεσμά της Ρώμης. Η Γερμανία, το πρώτο Άριο έθνος που επαναστάτησε, σε τόσο μεγάλο βαθμό, εναντίον του ιουδαϊκού ζυγού – πολιτισμικά, όσο και οικονομικά – είναι, επίσης, το πρώτο νορδικό έθνος που αποτίναξε, τουλάχιστον εν μέρει, κατά τον 16ο αιώνα, τα, λιγότερο ξένα (μολονότι Άρια)[17], αν και ακόμη ξένα, δεσμά της Ρώμης. Τίποτα δεν αντανακλά καλύτερα το πνεύμα αυτής της θρησκευτικής επανάστασης – με άλλα λόγια, αυτήν τη θρησκευτική απελευθέρωση, η οποία αργά, αλλά σταθερά, προετοιμάζεται κάτω από την επιρροή του Εθνικοσοσιαλισμού – όσο η κραυγή του Ερνστ Μπέργκμαν, την οποία έχω αναφέρει προηγουμένως: «Μακριά από τη Ρώμη και την Ιερουσαλήμ! Πίσω στη γερμανική, μα με σημερινή μορφή, πίστη της πατρίδας μας!»

* * *

[17] Στον βαθμό που η μητρόπολη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, με τις πολυποίκιλες φυλετικές επιμειξίες της, που συνέβησαν εκεί και που είχαν ως αποτέλεσμα τις αντικρουόμενες επιρροές, δύναται, ακόμη, να χαρακτηριστεί «Άρια».

Η ίδια έμπνευση – η ίδια αναζήτηση της αιώνιας Άριας πίστης, μα με τη σημερινή, γερμανική της, μορφή – γεμίζει το βιβλίο *«Η Ιστορία επάνω σε μια Φυλετική Βάση»*, του Γιόχαν φον Λίερς, που έχω ήδη αναφέρει. Κι εκεί, επίσης, βρίσκει κανείς εκείνη την – εφαρμοσμένη στον πεδίο της θρησκείας και του πολιτισμού – παθιασμένη διεκδίκηση των δικαιωμάτων του Άριου Βορρά, κάτι που είναι, ίσως, το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα του Εθνικοσοσιαλισμού, σε πολιτικό επίπεδο. Διότι μια πολιτική αφύπνιση, όπως εκείνη την οποία προκάλεσε ο Αδόλφος Χίτλερ, διεγείροντας, σε βάθος, ένα ολόκληρο έθνος, δεν μπορεί να μην προχωρήσει με μια παράλληλη αφύπνιση σε *όλα* τα πεδία της ζωής, και ειδικά σε εκείνο του πολιτισμού και της θρησκείας – της σκέψης, μιλώντας πιο γενικά. Κι εκεί, επίσης, βρίσκει κανείς μια – βασισμένη, αυτή τη φορά, στις εκτεταμένες έρευνες του Χέρμαν Βιρτ στον τομέα της αρχαίας παράδοσης – διαμαρτυρία εναντίον της άποψης που είναι παρούσα σε όλον τον ιουδαιο-χριστιανικό κόσμο, ότι δηλαδή ο Άριος Βορράς ήταν «πρωτόγονος» και «βάρβαρος»· βρίσκει, ακόμη, μια εικόνα του μέλλοντος, εκεί όπου η Γερμανία, συγκεκριμένα, και η Άρια φυλή, γενικότερα, θα αναδυθούν, ξανά, σε ένα πρωτόγνωρο μεγαλείο, έχοντας ανακαλύψει, εκ νέου, τον ένδοξο, αιώνιο, συλλογικό Εαυτό τους. Το απόσπασμα στο βιβλίο του Γιόχαν φον Λίερς, λίγες σελίδες μετά τον φόρο τιμής του προς τον Χίτλερ ως τον «μεγαλύτερο

αναζωογονητή του λαού, για χιλιάδες χρόνια»[18], αξίζει να παρατεθεί *in extenso*:

«Μετά από μια περίοδο παρακμής και φυλετικού αφανισμού, εισερχόμαστε, πλέον, σε μια περίοδο εξυγίανσης και ανάπτυξης, η οποία θα σηματοδοτήσει μια νέα εποχή στην ιστορία του κόσμου. Αν κοιτάξουμε προς τα πίσω, στα χιλιάδες χρόνια πίσω μας, βλέπουμε ότι προσεγγίσαμε, εκ νέου, τη σπουδαία και αιώνια τάξη που βίωναν οι πρόγονοί μας. Η παγκόσμια ιστορία κινείται κυκλικά· δεν προχωράει σε μια ευθεία γραμμή. Μετά το αποκορύφωμα του αρχέγονου νορδικού πολιτισμού της Εποχής του Λίθου, διασχίσαμε τη βαθιά κοιλάδα των αιώνων της παρακμής, ώστε να εγερθούμε ξανά, για μία ακόμη φορά, σε ένα νέο ύψος. Αυτό το ύψος δεν θα είναι μικρότερο από εκείνο που, κάποτε, εγκαταλείφθηκε· θα είναι μεγαλύτερο, και όχι μόνο στην εξωτερική διάσταση της ζωής… Δεν διασχίσαμε αυτόν τον μεγάλο πνευματικό θάνατο της καπιταλιστικής περιόδου, απλά και μόνο για να αφανιστούμε. Τον υποφέραμε, ώστε να εγερθούμε ξανά, κάτω από το Σύμβολο που δεν μας έχει απογοητεύσει ποτέ, κάτω από τον Σταυρό της σπουδαίας Εποχής του Λίθου, κάτω από την αρχαία και πανίερη Σβάστικα.»[19]

---

[18] *«Geschichte auf rassischen Grundlage»*, σελ. 67.

[19] ό.π., σσ. 76-77.

Η μορφή και οι λεπτομέρειες μιας – προορισμένης να άρχει τις συνειδήσεις – σύγχρονης Άριας θρησκείας, που θα αντικαταστήσει τον ξεπερασμένο χριστιανισμό, δεν έχουν ακόμη διατυπωθεί – και πώς θα μπορούσαν άλλωστε; Η αναγκαιότητα, ωστόσο, μιας τέτοιας θρησκείας, δεν μπορεί να αισθανθεί και να εκφραστεί σε μεγαλύτερο βαθμό· επίσης, το πνεύμα και τα κύρια χαρακτηριστικά της έχουν ήδη προσδιοριστεί. Είναι η υγιής θρησκεία της χαράς και της ισχύος – μα και της ομορφιάς – την οποία επιχείρησα να παρουσιάσω στην αρχή αυτού του βιβλίου. Με άλλα λόγια, είναι η αιώνια διάσταση του ίδιου του Εθνικοσοσιαλισμού, ή (κάτι που είναι, άλλωστε, το ίδιο πράγμα) ο Εθνικοσοσιαλισμός που έχει επεκταθεί στην ανώτερη σφαίρα της ζωής.

Προηγουμένως, παρέθεσα τα σοφά λόγια του Φύρερ αναφορικά με την ανάπτυξη μιας νέας θρησκείας· μιας θρησκείας που θα προσαρμοζόταν καλύτερα, από τον χριστιανισμό, στις ανάγκες των ανθρώπων:

«Μα όσο μια τέτοια αναπλήρωση δείχνει απούσα, η θρησκεία που υπάρχει σήμερα θα καταστρέφεται από τους ανόητους και τους εγκληματίες.»[20]

Το 1924 – τότε που έγραφε το *«Ο Αγών Μου»* – είναι φανερό πως ο ίδιος ένιωθε ότι ο καιρός δεν είχε ακόμη ωριμάσει για μια τέτοια επανάσταση.

---

[20] *«Mein Kampf»*, I, x, σσ. 293-94· πρβ. Μάνχάιμ (έκδοση στα Αγγλικά), σελ. 267.

Από τα όσα μπορεί να διαβάσει κανείς στα περίφημα «Ημερολόγια Γκαίμπελς», που εξέδωσαν οι εχθροί μας το 1948 (χωρίς να γνωρίζουμε, συνεπώς, σε τι βαθμό αυτά είναι αυθεντικά), ο ίδιος εμφανίζεται να συμφωνεί πλήρως με τη ριζοσπαστική εναντίωση του Υπουργού Προπαγάνδας του Ράιχ απέναντι στις Εκκλησίες, και να αντιμετωπίζει, ταυτόχρονα, *κατά τη διάρκεια του πολέμου*, το θρησκευτικό ζήτημα με μεγάλη προσοχή. Λόγω του πολέμου που βρισκόταν εν εξελίξει, ο καιρός δεν ήταν ο κατάλληλος για να προωθηθούν τέτοιες αλλαγές, οι οποίες θα μπορούσαν, ίσως, να κάνουν πολλούς ανθρώπους να θεωρήσουν ότι αγωνίζονταν για να εδραιώσουν κάτι που οι ίδιοι, πιθανότατα, δεν επιθυμούσαν. Μα όταν η νίκη θα είχε επιτευχθεί, τότε, θα μπορούσαν να κατορθωθούν πολλά πράγματα που παλαιότερα, ίσως, έδειχναν απίθανα. Σύμφωνα με αυτά τα «Ημερολόγια», ο Φύρερ σχεδίαζε, «μετά τον πόλεμο», να ενθαρρύνει τον λαό του, σταδιακά, να αλλάξει τη δίαιτά του, καταργώντας τη φρίκη των σφαγείων[21] – αυτό θα ήταν ένα από τα πιο αξιέπαινα οργανωμένα

---

[21] «Ο Φύρερ αφιέρωσε ένα εκτεταμένο κεφάλαιο της συζήτησής μας, στο θέμα της χορτοφαγίας. Πιστεύει, περισσότερο από ποτέ, ότι η κρεατοφαγία είναι κάτι το κακό. Γνωρίζει, φυσικά, ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου δεν μπορούμε να αναστατώσουμε, σε μεγάλο βαθμό, το διατροφικό μας σύστημα. Μετά τον πόλεμο, ωστόσο, επιδιώκει να καταπιαστεί και με αυτό το ζήτημα.» («Τα Ημερολόγια του Γκαίμπελς». 26 Απριλίου, 1942).

σχέδια σε όλη την ιστορία της Δύσης.[22] Εάν κάτι τέτοιο πραγματοποιούνταν, θα έθετε τη Γερμανία πολύ πιο μπροστά από τα υπόλοιπα έθνη, και θα ανέβαζε, έτσι, την αντίληψή περί ηθικής της, πολύ πιο ψηλά από το επίπεδο που έχει προσεγγιστεί από τον χριστιανικό πολιτισμό. Ακόμη, είναι βέβαιο ότι ο Φύρερ σχεδίαζε τον σταδιακό σχηματισμό μιας θρησκευτικής στάσης που θα ήταν επάξια της Νέας Τάξης στην οποία ο ίδιος, ήδη, έδινε υπόσταση. Επίσης, ήταν ήδη προσδοκώμενο από τους πιο αφοσιωμένους ριζοσπάστες των ενεργών μελών του Κόμματος, δηλαδή, από τα *corps d'Élite*, από τους ϟϟ-Άνδρες, να ανακαλύψουν τα βασικά στοιχεία της εσωτερικής τους ζωής στην Εθνικοσοσιαλιστική Βέλτανσάουνγκ, αποκλειστικά και μόνο σε αυτήν, χωρίς να έχουν οι ίδιοι καμία σχέση με τις χριστιανικές Εκκλησίες και με τη σχετική τους φιλοσοφία. Κι αν θυμηθεί κανείς, όχι τις δημόσιες, μα μερικές απ’ τις πιο εντυπωσιακές ιδιωτικές δηλώσεις που αποδίδονται στον ίδιο τον Φύρερ, τότε, θα νιώσει σίγουρος ότι εκείνος γνώριζε την ανεπάρκεια του χριστιανισμού ως την κατάλληλη θρησκεία ενός υγιούς, υπερήφανου, ικανότατου, λαού, ενός λαού με αυτοπεποίθηση. Αυτή ήταν μια επίγνωση που δεν ήταν καθόλου υποδεέστερη

---

[22] Μόνο μία φορά έχει απαγορευθεί, σε ευρεία κλίμακα, η σφαγή των ζώων. Κάτι τέτοιο έγινε μετά από εντολή του Ινδού αυτοκράτορα Ασόκα (3ος αι. π.Χ.).

από εκείνη του Χάινριχ Χίμμλερ και όλων εκείνων που ο Χίμμλερ είχε κατά νου όταν έγραφε ξανά και ξανά, στο εξαιρετικό βιβλίο του, το εξής: «Wir Heiden» – «Εμείς, οι παγανιστές».

Γνωρίζω ότι τα λόγια που αποδίδονται σε έναν άνθρωπο – είτε από έναν ένθερμο οπαδό, με κίνητρο τον έπαινο, είτε από έναν εχθρό, με κίνητρο το μίσος – έχουν, κατά γενικό κανόνα, αμφίβολη αυθεντικότητα. Όταν, λοιπόν, τέτοια λόγια αναφέρονται με στόχο να επαινέσουν εκείνον που υποτίθεται ότι τα είπε, αυτά, στην πραγματικότητα, τον καταδικάζουν. Όταν, πάλι, αυτά τα λόγια αναφέρονται ως «απαίσια», κι έχουν ως μόνο στόχο να τον βλάψουν, στην πραγματικότητα, τον επαινούν. Τέλος, όταν συμβαίνει αυτά τα λόγια να είναι πολύ όμορφα, πολύ αληθινά ή πολύ έξυπνα για να τα έχει επινοήσει, χοντρικά, ο συντάκτης, τότε, πιστεύω ότι κάποιος δύναται να τα δεχθεί αυτά ως αυθεντικά ή, τουλάχιστον, ως πολύ πιθανά.

Από τα πολλά βιβλία που γράφτηκαν σκοπίμως για να δυσφημίσουν τον Φύρερ μας, μόνο ένα είναι εκείνο που έχω διαβάσει από την αρχή μέχρι το τέλος· μα αυτό το συγκεκριμένο βιβλίο – του προδότη Ράουσνινγκ, που μεταφράστηκε στην αγγλική γλώσσα υπό τον τίτλο *«Hitler Speaks»*[23] – δεν το διαβάζω απλά με ενδιαφέρον·

[23] Σ.τ.Μτφ.: Χέρμαν Ράουσνινγκ: *«Ο Χίτλερ Μιλά: Μια σειρά πολιτικών συζητήσεων με τον Αδόλφο Χίτλερ σχετικά με τις πραγματικές του επιδιώξεις»* (Λονδίνο, 1939).

το διαβάζω με ενθουσιασμό, διότι είναι (πέρα από κάθε πιθανή επιδίωξη του συντάκτη του) ένας από τους εξοχότερους φόρους τιμής προς τον Λυτρωτή της Άριας φυλής. Αν υποτεθεί, φέρ' ειπείν, ότι ερχόμουν από μια απομακρυσμένη ζούγκλα και ότι δεν είχα ακούσει ποτέ προηγουμένως για τον Φύρερ, αυτό το βιβλίο, από μόνο του, θα με έκανε αυτόματα μία οπαδό του – μία ακόλουθή του – χωρίς να έχω την παραμικρή επιφύλαξη γι' αυτό. Μήπως θα έπρεπε να χαρακτηρίσω ως «κάθαρμα» τον δημιουργό μιας τέτοιας θαυμάσιας προπαγάνδας; Μήπως αυτός δεν είναι, απλούστατα, ένας τέλειος βλάκας, ένας τυπάκος που έγινε μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος όταν δεν είχε άλλη δουλειά να κάνει, κάποιος που «κλώτσησε» από τρόμο όταν άρχισε να συνειδητοποιεί πόσο εκ διαμέτρου αντίθετες ήταν οι επιδιώξεις του από τις δικές μας; Προφανώς, οι επιδιώξεις του ήταν εκείνες ενός μέτριου «αστού». Όταν στράφηκε εναντίον μας, εκείνος δεν είπε ψέματα· δεν χρειάστηκε να το κάνει αυτό. Ξεχώρισε από τις δηλώσεις του Φύρερ εκείνες που *τον* συντάραξαν περισσότερο – και που, πιθανότατα, θα συντάρασσαν όλους τους ομοίους του. Έτσι λοιπόν, έγραψε το *«Hitler Speaks»*, ώστε να το καταναλώσουν όλοι οι μέτριοι «αστοί» του κόσμου. Από τη στιγμή που υπάρχουν εκατομμύρια τέτοιων «αστών», κι επίσης, από τη στιγμή που ο κόσμος τον οποίο αυτοί αντιπροσωπεύουν θα εξαπέλυε, λίαν συντόμως, έναν πόλεμο εναντίον του

Φύρερ, το συγκεκριμένο βιβλίο έγινε εμπορική, όσο και «ιδεολογική»[24], επιτυχία – το είδος της επιτυχίας που ο συντάκτης του επιθυμούσε: κίνησε την αγανάκτηση των «κόσμιων» *υπανθρώπων*[25], κάθε είδους, εναντίον του Εθνικοσοσιαλισμού. Μα μια μέρα, (εάν εκείνη επιζήσει) μια αναγεννημένη Αριανοσύνη θα θεωρήσει αυτό το βιβλίο ως τον απρόθυμο φόρο τιμής ενός εχθρού στον μεγαλύτερο Ευρωπαίο όλων των εποχών.

Σε έναν Άριο κόσμο, προικισμένο με μια συνεπή Εθνικοσοσιαλιστική συνείδηση, τα λόγια του Χίτλερ αναφορικά με τον χριστιανισμό – όπως αυτά έχουν αναφερθεί από τον Ράουσνινγκ στο τέταρτο κεφάλαιο του βιβλίου του – θα ενέπνεαν θαυμασμό, και όχι επίκριση, από τη στιγμή που συμβαδίζουν με το πνεύμα μας και από τη στιγμή που ηχούν πολύ αληθινά για να μην είναι αυθεντικά. «Άσε τη διύλιση του κώνωπα για τους άλλους», είπε ο Φύρερ στον Χέρμαν Ράουσνινγκ, προτού ο τελευταίος αποστατήσει.

«Είτε μιλάμε για την Παλαιά ή τη Νέα Διαθήκη, ή απλά για τα λόγια του Ιησού κατά τον Χιούστον Στιούαρτ Τσέιμπερλεν, όλα αυτά είναι η ίδια ιουδαϊκή απάτη. Δεν θα μας απελευθερώσουν. Μια γερμανική

---

[24] Μέχρι το 1940, το βιβλίο είχε τυπωθεί πέντε φορές. Υποθέτω ότι έχουν υπάρξει, *από τότε*, κι άλλες επανεκδόσεις.

[25] Σ.τ.Μτφ.: γερμ. Untermenschen.

Εκκλησία, ένας γερμανικός χριστιανισμός, δεν είναι παρά μια διαστρέβλωση. Ένας είναι είτε Γερμανός, είτε χριστιανός. Δεν δύναται να είσαι και τα δύο. Έχεις τη δυνατότητα να αποβάλλεις τον επιληπτικό Παύλο από τον χριστιανισμό – αυτό το κατάφεραν κι άλλοι, πριν από μας. Μπορείς να μετατρέψεις τον Χριστό σε ένα ευγενές ανθρώπινο ον και να αρνηθείς τη θειότητά του και τον ρόλο του ως λυτρωτή. Οι άνθρωποι το κάνουν αυτό εδώ και αιώνες. Νομίζω ότι τέτοιου είδους χριστιανοί υπάρχουν σήμερα στην Αγγλία και στην Αμερική – αυτοαποκαλούνται Ουνιταριανοί, ή κάτι τέτοιο. Δεν έχει κανένα, απολύτως, νόημα. Δεν θα μπορέσεις να απαλλαγείς από τη νοοτροπία που βρίσκεται από πίσω. Εμείς, δεν θέλουμε ανθρώπους που να τους απασχολεί, έστω κι εν μέρει, η μεταθανάτια ζωή. Εμείς, θέλουμε ελεύθερους ανθρώπους, που να νιώθουν και να γνωρίζουν ότι ο Θεός βρίσκεται μέσα τους.»[26]

Και πράγματι, όσο έξυπνος και να ήταν αυτός ο Ράουσνινγκ, δεν ήταν ο άνθρωπος εκείνος που θα μπορούσε να σκαρφιστεί *αυτήν* τη συζήτηση με τη βοήθεια της απλής φαντασίας του. Όπως πολλές άλλες δηλώσεις αυτού του βιβλίου που αποδίδονται στον

---

[26] Χέρμαν Ράουσνινγκ, *«Ο Χίτλερ Μιλά: Μια σειρά πολιτικών συζητήσεων με τον Αδόλφο Χίτλερ σχετικά με τις πραγματικές του επιδιώξεις»* (Λονδίνο, 1939), σελ. 57.

Φύρερ, αυτή η συγκεκριμένη φέρει, σε μεγάλο βαθμό, τη σφραγίδα της ειλικρίνειας, της πίστης – της αλήθειας – ώστε να θεωρηθεί, πολύ απλά, ένα επινόημα. Επίσης, εναρμονίζεται με πολλά γνωστά λόγια που πρόφερε ο Φύρερ, με τα κείμενά του, κι επίσης, με το πνεύμα ολόκληρης της κοσμοθεωρίας του, που είναι, όπως έχω αναφέρει και προηγουμένως, κάτι περισσότερο από μια απλή κοινωνικό-πολιτική ιδεολογία. Ό,τι κι αν λεχθεί ή γραφτεί για χάρη μιας πρόσκαιρης σκοπιμότητας, συνεχίζει να ισχύει το γεγονός ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός και ο χριστιανισμός – εάν συνέχιζαν να υφίστανται μέχρι τα λογικά τους συμπεράσματα, εάν, δηλαδή, βιώνονταν με πλήρη ειλικρίνεια – θα ήταν αδύνατον να συμπορευτούν. Βέβαια, ο Φύρερ πίστευε ότι θα ήταν πρόωρο να αντιμετωπίσει, δημοσίως, το χριστιανικό δόγμα – όπως, επίσης, και τις Εκκλησίες – με τη φυσική αδιαλλαξία που θα απαιτούσε η *Βέλτανσάουνγκ* μας· γνώριζε, επίσης, ότι μόνο με την πάροδο του χρόνου θα καταφέρουμε να νικήσουμε, εάν, βέβαια, διατηρήσουμε, οπουδήποτε κριθεί απαραίτητο, την αδιαλλαξία ενός κινήματος που είναι ειλικρινά πεπεισμένο «ότι είναι το μόνο σωστό κίνημα.»[27] Επιπροσθέτως, ο ίδιος γνώριζε ότι, αργά ή γρήγορα, η σύγκρουσή μας με την ισχύουσα

[27] "Die Zukunft einer Bewegung wird bedingt durch den Fanatismus, ja die Unduldsamkeit, mit den ihre Anhänger sie als die allein richtige vertreten und anderen Gebilden ähnlicher Art gegenüber durchsetzen."

τάξη πραγμάτων είναι δεδομένο ότι θα ξεσπάσει στο θρησκευτικό και στο φιλοσοφικό πεδίο, όπως, επίσης, και στα υπόλοιπα. Αυτό, είναι κάτι το αναπόφευκτο. Και ο μόνος λόγος που κάτι τέτοιο έχει αναβληθεί, είναι η υλική ήττα της Γερμανίας – ίσως (ποιος ξέρει;) σε συμφωνία με τη μυστήρια θέληση των Θεών, ούτως ώστε να επιτραπεί η ωρίμανση του καιρού και για να συνειδητοποιήσουν, επιτέλους, οι Άριοι, στο σύνολό τους, και οι Γερμανοί, ειδικότερα, ότι ο χριστιανισμός αδυνατεί να εκπληρώσει τις βαθύτερες επιδιώξεις τους, κι επίσης, να συνειδητοποιήσουν το πόσο ανόητοι θα ήταν εάν επέτρεπαν στον χριστιανισμό να σταθεί ανάμεσα σ' εκείνους και στην απέθαντη Άρια πίστη που υποδηλώνεται στον Εθνικοσοσιαλισμό.

Αυτή η Άρια πίστη – δηλαδή, αυτή η λατρεία της υγείας, της δύναμης, της χαράς και των πολλών αρετών· αυτή η δοξασία της φυλής και της γης – είναι η νορδική έκφραση της καθολικής Θρησκείας της Ζωής. Θα γίνει – ελπίζω – η μελλοντική θρησκεία της Ευρώπης κι ενός τμήματος, τουλάχιστον, της Ασίας (και φυσικά, η θρησκεία όλων των υπολοίπων περιοχών που ελέγχει ο Άριος). Μια μέρα, αυτά τα εκατομμύρια θα θυμηθούν

«Το μέλλον ενός κινήματος εξαρτάται από τον φανατισμό του, κι ακόμη, από την αδιαλλαξία με την οποία οι οπαδοί του υποστηρίζουν ότι είναι το μόνο σωστό κίνημα, εδραιώνοντάς το, απέναντι σε άλλες μορφές παρόμοιου τύπου.» [*«Mein Kampf»*, I, xii, σελ. 384; πρβ. Μάνχάιμ, (έκδοση στα Αγγλικά), σσ. 349-50]

εκείνον τον Άνδρα που πρώτος – τη δεκαετία του 1920 – έδωσε στη Γερμανία τη θεϊκή, εκείνη, ώθηση, που ήταν προορισμένη να προκαλέσει αυτήν την απαράμιλλη ανάσταση· τον Άνδρα εκείνον, τον οποίο ο αχάριστος κόσμος, *σήμερα*, μισεί και συκοφαντεί: τον Χίτλερ μας.

Φυλακισμένη εδώ, λόγω της αγάπης μου γι' εκείνον, η μεγαλύτερη μου χαρά βρίσκεται στην ένδοξη ελπίδα ότι, μια μέρα, αυτοί οι αναγεννημένοι Άριοι – οι τέλειοι άνδρες και οι τέλειες γυναίκες της μελλοντικής Χρυσής Εποχής – θα του αποτίσουν θεϊκές τιμές.

